

Det første Ufsnit, der fattedes under Forhandling, var Lovforslagets § 6. I. (se Tillæg A. Sp. 13 ff.) vedrørende Ministeriet for offentlige Arbejder med de dertil stillede Endringsforslag under Nr. 9—72 (se Tillæg B. Sp. 403—414), hvortil hører af Betænkningen Nr. 13—38 (se Tillæg B. Sp. 127—135).

Ordføreren (Neergaard): Det første Ufsnit, vi skulle behandle, vedrører altsaa Statsbanerne. Som ærede Medlemmer ville erindre, havde vi i Fjor om dette Ufsnit en lang og indgaaende Forhandling, hvilket jo var ganske naturligt, da det var første Gang, Statsbanernes Budget var optaget paa Finanslovforslaget. Det var da overordentlig naturligt, at Udvalget med saa megen Omhu som muligt gennemgik dette ny Budget. Man ved jo af Erfaring, at man vanskeligt kommer ned under de Satter, som man er bleven enig om ved første Gennemgang af et saadant Budget, og man skulde jo da for første Gang give Lovgivningsmagten i dens Helhed Lejlighed til at fatte Beslutning om disse Forhold. Der var ogsaa mange Synspunkter af mere almindelig Natur, som det var rimeligt, at man i Fjor kom ind paa første Gang, man behandlede denne Sag, men som jeg mener, at man i Aar for saa vidt kan spare sig for. Jeg vil gerne have dette betragtet saaledes, at jeg med Hensyn til almindelige Synspunkter og Betragtninger for en væsentlig Del henviser til, hvad jeg i Fjor paa den samme Plads udtalte om disse Ting.

Det sidste Regnskab, der foreligger, nemlig det for Driftsaaret 1892—93 viser jo ikke noget særlig gunstigt Resultat af Statsbanedriften, idet Nettoverskuddet er formindsket med 428,000 Kr. — gaet ned altsaa til den i Forhold til Statsbanernes Kapitalværdi ringe Sum af 2,490,000 Kr., medens Driftsudgiftens Procentforhold til Driftsindtægten er meget høj for dette Aar. Den er for 1892—93: 84,99 altsaa ca. 85 pCt., medens den det foregaaende Aar, 1891—92 dog kun var 81,59. Dette er et meget ugunstigt Forhold. Der er altsaa al mulig Grund til at have sin Opmærksomhed henvendt herpaa og se at gøre, hvad der kan gøres for at faa det rettet. Allerede i Fjor fik vi jo ret betydelige Nedsættelser vedtagne paa Budgettet, Nedsættelser, der naturligvis ville give sig Udtryk i det Regnskab, som vi ad Aare saa for indværende Driftsaar. Naar man nu spørger, hvad Grunden er til dette Resultat af det sidste Driftsaar, for hvilket Regnskabet er aflagt, fremgaar den for en stor Del af Regnskabets egen

Ordlid, og man kan ogsaa nogenlunde tænke sig dertil. Der var uregteligt forskellige Forhold, som uden at Administrationen i mindste Maade kan gøre derved, formindskede Indtægten. Som saadanne Forhold vil jeg da navnlig nævne Vanskelighederne for Kreaturtransporten, den strenge Isvinter og andet lignende. Koleraen har jo ogsaa spillet en Rolle til at formindste Trafikken, særlig den gennemrigste Trafik. Hvad Indtægten angaar, staa vi jo i det hele taget ret værgeløse her, vi raade ikke for, om den gaar op eller ned; det er i alt Fald noget, som der først kan staves Rigsdagen en vis Indflydelse paa, naar Taksterne og de Forhold, dertil høre, naar Tiden kommer, blive forelagte her. Men over for saadanne Forhold, som bragte Driftsindtægterne saa meget ned i Fjor, ere vi her, Administrationen og Rigsdagen, i hvert Fald fuldstændig magtesløse. Men hvad vi have Indflydelse paa og derfor bør lægge Fingern paa, det er selvfølgelig hele Udgiftssiden.

Nu er det saaledes med Jernbaneadministrationen, at man her maasse maa være varligere med at klippe for dybt end de fleste andre Steder, idet det er i høj Grad i Samfundets Interesje, at netop denne Administrationsgren gaar sin rolige og støtte Gang, og at den sættes i Stand til paa saa hensigtsmæssig Maade som muligt at varetage det store Publikums Tarv, og vi maatte nødig her have Skyld for, at berettigede Hensyn, som Samfundet kunde gøre gældende over for Jernbanebestyrelsen, blive tilsidefatte. Men en anden Sag er det, at her er Tale om et meget stort Statsaktiv, altsaa om en Sag af væsentlig finansiel Betydning, og at her bør ganske den samme Anskuelse gælde som paa saa mange andre Omraader, at i disse vanskelige Tider, vanskelige vel mest for Landet, men ogsaa, som ofte nævnt, for Byerne, er Sparommelighed en Pligt for alle og ikke mindst for Lovgivningsmagten, saa at der altsaa slet ikke kan være Tale om at komme til Udgifter, som ikke ere strengt nødvendige for, at denne Administration kan opfylde sin Op-gave paa den hensigtsmæssigste Maade.

Dette er det Hovedsynspunkt, som er lagt til Grund for Behandlingen af dette

Rettelse.

Sp. 1666, Lin. 11 f. n.: „næste“ læs: „sidste“.